

баща. Рѣши, кой отъ насъ двама най-много прилича на него“.

За жалость, сждията не можалъ да отсжди: ако единиятъ приличалъ на баща си по едни черти, другиятъ по други черти сжщо много приличалъ.

Тогава сждията казалъ:

— „Какво изкуство упражняваше най-много вашия баща?“

Двамата братя отговорили въ единъ гласъ:

— „Той бѣше добъръ стрѣлецъ“.

— „Върхътъ на стрѣлата му“, добавилъ по-стариятъ синъ, „улучваше въ тъмната нощъ птица въ въздуха“.

— „Той би улучилъ свѣтящата звѣзда тъкмо въ срѣдата, ако да можеше стрѣлата да лети до тамъ“, казалъ по-младиятъ.

Сждията оставилъ портрета на едно далечно разстояние и имъ казалъ да се прицѣлятъ въ очитѣ му.

И двамата братя били прочути като добри стрѣлци. По-стариятъ поставилъ стрѣла, опъналъ тетевата, и стрѣлата се забила право въ едното око на бащиния му портретъ. Почналъ и по-младиятъ братъ да прави сжщото, но изведнажъ се спрѣлъ, замислилъ се, падналъ прѣдъ краката на сждията и казалъ:

— „Простете, господинъ сждия: не мога да изпълня вашата заповѣдъ! Като си спомнямъ добрината на баща си, привързаностъта му къмъ мене, и какъ неговитѣ очи винаги любезно ме гледаха, по-добрѣ да бжда лишенъ за винаги отъ неговото наслѣдство, отколкото да стрѣлямъ“.

Първиятъ братъ билъ вече убѣденъ, че е спечелилъ побѣдата. Ала сждията подигналъ по-младия братъ, погладилъ го по челото и казалъ:

— „Ти доказа, че си сжщински синъ на Алморадина. Защото сжщински синъ е този, който почита спомена на баща си, а не неговитѣ богатства. Иди си и владѣй всичко, което ти се пада!“

Той си отишълъ и станалъ много богатъ човѣкъ. Ала, както доказалъ той прѣдъ сждията, че е истински добъръ синъ, сжщо така се показалъ и добъръ